

CARTULARI DE LA CATALUNYA COMTAL

PORTAVEU DE L'INSTITUT D'ESTUDIS
HISTÒRICS MEDIEVALS DE CATALUNYA

1^a. EDICIÓ DEL MIL·LENNI

**BARCELONA
2000**

**L INSTITUT VISITA EL
REIAL MONESTIR DE PEDRALBES**

NOTÍCIES

L'Estament

INFORMA

L'Institut

El dia 11 de desembre de 1999, es va fer una visita al Reial Monestir de Santa Maria de Pedralbes, la Col·lecció Thyssen Bornemisza i després presentació de l'Edició Fi de Mil·lenni del Cartulari a la Masia Restaurant Can Miralletes.

Nit del Llibre, 14 d'abril. L'Institut i la Unió d'Artistes han col·laborat juntament amb altres entitats donant suport a l'INTECO, en el sopar dedicat al llibre que va tenir lloc en el Club Gúlaris.

Dia 1 de juny, exposició colectiva de pintura de la Unió d'Artistes a la Sala Maicind de "La Bruixa".

Darrerament estem preparant més activitats, de les quals us anirem informant.

Des d'aquestes pàgines fem arribar un record per

l'Excm. i Rev. Dr.

En Tomàs Gumí i Enrich

*que fou Prior Espiritual de l'Estament,
de la Institució del Mèrit Humanitari
i Acadèmic de l'Institut.*

*Que ens va deixar el dia 26 d'abril de dos mil
Tots nosaltres el recordarem com el nostre bon conseller i amic.*

CARTULARI

Edita:
**Institut d'Estudis Històrics
Medievals de Catalunya.**

Direcció:
Jaume Bertomeu i Julià

Sots-Director:
Ramon Plana i López

Secretari:
Ignasi M. Busquets i Romagosa

Cap de Redacció:
Lluís Goberna i Casacuberta

Coordinadora:
Lluïsa Goberna i Badenas

Consell de redacció:

Manuel Pérez i Quintanilla

Joan Panadès

Josep de Cristina i Lahoz

Redacció i Administració:
Manso, 17 ent. 6
Barcelona 08015
Tels. 93 425 09 74
Fax 93 424 06 89
E-mail: estament@eresmas.com

Els articles signats són de la sola responsabilitat de l'autor.
L'equip del Cartulari no necessàriament ha d'estar
d'acord amb el contingut dels articles signats.

Editorial

Benvolguts amics,

El Cartulari torna a ésser aquí després de sis mesos des de la seva darrera publicació, amb nous articles dels últims actes de l'Institut, nous quadres de la Unió d'Artistes, escrits dels nostres col·laboradors i amics, i referències als actes de l'Estament.

Com podreu veure hem augmentat el nombre de pàgines, i fem menció dels Casals Catalans que mantenen contacte amb nosaltres, esperant que siguin molts més els que a partir d'ara ens facin arribar la seva opinió sobre la nostra publicació, i fins i tot ens aportin alguns articles.

A partir d'aquest moment teniu a la vostra disposició la nostra adreça a Internet, i una pàgina Web, on us podreu informar periòdicament sobre les nostres activitats i fer-nos saber les vostres suggerències.

Com podeu veure, l'Institut no es limita a tractar els temes medievals, sinó que també participa activament en la difusió de la cultura catalana, en general, i és per això que ha col·laborat amb l'Insteco en la celebració de "La Nit del Llibre".

Us comunico que, malauradament, hem perdut a uns grans amics i col·laboradors; En Francesc de P. Medina del Pulgar, promotor i pintor de la Unió d'Artistes; al nostre conseller Dr. Mossèn En Tomàs Gumí, Prior Espiritual de l'Estament..

Finalment, com tots ja sabeu, Na Maria de las Mercedes de Borbón i Battemberg, Comtessa de Barcelona, Madona Protectora de l'Estament, va morir el dia dos de gener passat.

Els recordarem per sempre.

Fins el proper Cartulari,

Jaume Bertomeu i Julià

L'INSTITUT D'ESTUDIS HISTÒRICS MEDIEVALS DE CATALUNYA

Aquest "Cartulari" és el portaveu de l'Institut. Aquesta és una entitat convenientment legalitzada i domiciliada al Cap i Casal de Catalunya, que té per finalitat aplegar als afeccionats a la història medieval de Catalunya i altres activitats del nostre País.

SUMARI

Pàg. 2.-	Informa l'Institut i l'Estament.
" 3.-	Editorial, redacció.
" 4.-	Casals Catalans.
" 5.-	Catalans del món.
" 6 i 7.-	L'Institut visita Pedralbes.
" 8, 9 i 10.-	La Cuina Medieval.
" 11.-	La Comtessa de Barcelona.
" 12.-	Mites.
" 13.-	Carta a un amic.
" 14 i 15.-	La Unió d'Artistes.
" 16 i 17.-	Curiositats.
" 18, 19, 20, 21, 22 i 23.-	Catarisme.
" 24 i 25.-	La Nit del Llibre.
" 26.-	Sant Jordi Patró de Catalunya.
" 27.-	Sant Jordi en el món i passatemps..
Contraportada.-	Unió d'Artistes i Nit del Llibre.
Portada.-	Claustre del Reial Monestir de Pedralbes.
	Fotografia de la portada de Joan Arxé.

CASALS CATALANS DINS L'ESTAT ESPANYOL

A Coruña:

Llar Catalana de la Corunya

Còrdova:

Centre Català de Còrdova

Donostia:

Casal de Catalunya a Guipuskoa

Gazteiz:

Cercle Català d'Àlaba

Las Palmas de Gran Canaria:

Casa Catalana de las Palmas

Madrid:

Cercle Català de Madrid

Maó:

Casal Català de Menorca

Pamplona:

Casal Català de Navarra

Saragossa:

Casa Catalana de Saragossa

**RELACIÓ ACTUALITZADA DELS CASALS CATALANS A L'ESTRANGER
QUE REBEN EL CARTULARI DE L'INSTITUT**

ALEMANYA

Associació Catalana d'Essen (Essen)

Casal Català d'Hannover (Hannover)

Centre Cultural Català de Colònia (Köln)

ANDORRA

Centre de Cultura Catalana del Principat d'Andorra (Andorra la Vella)

ARGENTINA

Casal Català de Bahia Blanca (Bahia Blanca)

Agrupació Cultural Catalana de Mendoza (San Martín-Mendoza)

Associació Catalana "Montepío de Montserrat" (Buenos Aires)

Casal Català de Còrdova (Còrdova)

Casal de Catalunya de Buenos Aires (Buenos Aires)

Casal de Catalunya de Paranà (Paraná -Entre Rios)

Casal dels Països Catalans de La Plata (La Plata)

Centre Català de Mendoza (Mendoza)

Centre Català de Rosario (Rosario)

Centre Català de Venado Tuerto (Venado Tuerto-Sta. Fe)

Associació Cultural Catalana (Meadowbrook-Queensland)

Les Quatre Barres (Castelar- Buenos Aires)

Mutual Catalana Germanor (Mendoza)

AUSTRÀLIA

Casal Català de Victòria, Incorporated (Melbourne-Victòria)

Radiodifusió Catalana (Victòria)

Casal Català of New South Wales, Inc (Bexley, New South Wales)

BÈLGICA

Casal Català de Brussel·les (Bruxelles)

Centre Josep Carner - Amics de la Cult.Catalana (Bruxelles)

BRASIL

"Catalonia" Grup de Catalans de São Paulo (São Paulo)

CANADÀ

Casal Cultural Muntaner (Ste. Foy Québec)

Casal Català de Vancouver (Vancouver)

Casal dels Països Catalans de Toronto (Toronto-Ontario)

COLÒMBIA

Comunitat Catalana de Colòmbia (Santa Fe de Bogotà)

Casal Català d'Antiòquia (Medellín)

COSTA RICA

Casal Català de Costa Rica (San José)

Societat de Beneficència de Nat.de Catalunya (La Habana)

DINAMARCA

Casal Català de Cultura a Copenhaguen (CCC) (Kobenhavn V)

EQUADOR

Asociación Catalana Ecuatoriana de Negocios (Quito)

Casal Català de Guayaquil (Guayaquil)

Casal Català de Quito (Quito)

ESCÒCIA

Casal Català d'Escòcia (U.of Edinburgh)

ESTATS UNITS

American Institute for Catalan Studies (Texas)

Casal dels Catalans de Califòrnia (Los Angeles)

Casal dels Catalans de Califòrnia (Los Angeles)

Fundació Paulí Bellet (Bethesda)

North American Catalan Society, Inc. (Morgantown)

FRANÇA

Aire Nou de Bao (Bao)

Amical dels Catalans d'Alsàcia (Strasbourg)

Casal Català de Grenoble (Meaudre)

Casal Català de Tolosa de Llenguadoc (Toulouse)

Casal de Catalunya de París (París)

Centre Cultural Català de Perpinyà (Perpinyà)

Cercle Català de Marsella (Marseille)

GRAN BRETANYA

Casal Agrupació N.Catalana de la Gran Bretanya (Bournemouth)

GUATEMALA

Casal Català de Guatemala (Guatemala)

GUINEA EQUATORIAL

Casal Català de Guinea Equatorial (Bata)

HOLANDA

Casal Català d'Amsterdam (Dordrecht)

IRLANDA

Irish Catalan Society (Dublín)

ITÀLIA

Associació Catalans a Roma (Roma)

JAPÓ

Centre Català de Kanazai (Chuo-Ku Osaka-Shi)

LUXEMBURG

Centre Català de Luxemburg (Luxemburg)

MÈXIC

Club de Empresarios Catalanes en México, A.C. (México)

Casal Català de la Península del Yucatán, A.C. (Mérida)

Casal Català de Puebla, A.C. (Puebla)

Casal Virolai, A.C. (Querétaro)

Centre Català de Guadalajara (Guadalajara-Jalisco)

Orfeo Català de Mèxic, A.C. (México)

PARAGUAI

Centre Català d'Asunción (Asunción)

PERÚ

Casal Català del Perú (Lima)

PUERTO RICO

Casal Català de Puerto Rico (San Juan de Puerto Rico)

SUÈCIA

Les Quatre Barres (Stockholm)

SUISSA

Amics Catalans de Berna (Schliem Bei Köniz)

Casa Nostra Baden-Wettingen / Grup Montseny (Wettingen)

Casa Nostra de Basilea (Birsfelden)

Casa Nostra de Suïssa (Wallisellen)

Casa Nostra de Zurich (Zurich)

Centre Català de Lausana (Lausanne)

URUGUAI

Casal Català de Montevideo (Montevideo)

VENEÇUELA

Associació "Nova Catalunya" de Joan Orpí (Barcelona-Anzoátegui)

Centre Català de Caracas (Caracas)

XILE

Agrupació d'Empresaris d'Ascendència Catalana (Santiago de Xile)

Centre Català de Santiago de Xile (Santiago de Xile)

Centre Català de Viña del Mar (Viña del Mar)

CATALANS DEL MÓN

De Una Ploma Canadenca.

Quan jo dic la paraula Canadà, en què penses? en la neu? el fred? els Nadius? Això és el pensament típic, però el Canadà es més que això. El Canadà és un país com Catalunya, molt divers amb la seva història, els residents i la seva geografia.

En la història que s'ensenya a l'escola, Canadà fou descobert per Leif Erikson i els víkings pels volts de l'any 1000. Però això és una llegenda, basada en els somnis èpics dels actuals pobles Anglo-Bàltics. No existeix cap document escrit. Sabem que pescadors europeus parlen dels Bancs de Terra Nova des de temps immemorials. Per exemple, quan Jacques Cartier (oficial descobridor del Canadà, 1534) arribà a la costa Atlàntica, va escriure en la seva Bitàcola de bord, que havia vist una quantitat de vaixells pescadors en operació que eren del país Basc.

Durant molts anys, el territori ha estat disputat entre els Anglesos i Francesos, canviant de regnat i de nom.

“Nouvelle France” i “Upper and Lower Canadà” (que consistia en les províncies d'enguany d'Ontario i Quebec) eren noms del Canadà. La confederació, l'any 1867 unifica las províncies de Ontario, Quebec, Nova Scotia, New Brunswick i el territori del nord-oest. Poc a poc les altres províncies han anat afegint-se, Manitoba (1870), British Colúmbia (1871), Prince Edward Island (1873), Yukon (1898), Alberta (1905), Saskatchewan (1905), Newfoundland (1949) i finalment Nunuvut (1999).

Des del punt de vista la confederació, Canadà es un país democràtic i independent. La Reina d'Anglaterra està actualment simbòlicament representada per un Governador General.

Continuarem amb els residents i la geografia canadenca en el proper cartulari.

Salutacions des de La Casa Boreal Catalana del Canadà, Elliot Lake, Nord de l'Ontàrio, Hivern de 1999/2000. La ploma de,

ISABEL F. BERTOMEU I GALINDO
Acadèmica de l'Institut

Informació Canadenca:

Llengües oficials: Anglès i Francès

Motiu: “A Mari Usque ad Mare” (De Mar fins a Mar: Oceans de l' Atlàntic fins el Pacífic), traducció.

Símbols Nacionals: Zool/Casto i fulla d'Erable

Jocs Nacionals: Lacrosse (joc de pilota); l'estiu, Hokei; hivern

Himne Nacional: O Canadà

Capital: Ottawa, Ontàrio

Províncies: 10 Territoris: 3

Toronto

HEM REBUT CORRESPONDÈNCIA DELS CASALS SEGÜENTS:

- Gazteiz, Cercle Català d'Àlaba, En. Antoni Llorens.
- Holanda, Casal Català d'Amsterdam, Na Mariona Vilalta.
- Madrid, Casal Català de Madrid, En Joan Adroer, que molt amablement ens ha fet arribar la seva revista.

VISITA AL REIAL MONESTIR DE SANTA MARIA DE PEDRALBES I LA COL·LECCIÓ THYSSEN-BORNEMISZA.

Les entranyables festes de l'últim Nadal del mil·lenni ens van deixar un important regust cultural amb les visites al **Monestir de Pedralbes i la Col·lecció Thyssen-Bornemisza**.

El dia, pel que fa al temps, com el de l'anterior sortida va ser molt bo i quasi vam doblar el nombre d'assistents, la qual cosa ens recorda allò de que coneixem més lo de fora que lo de casa. M'agradaria saber quants barcelonins han pujat a Colom o visitat tota la Sagrada Família.

El Reial Monestir de Pedralbes es veritablement una meravella, fundat l'any 1326 per Elisenda de Montcada, Senyora de Catalunya i Reina d'Aragó.

Fra Angelico

El Claustre, considerat com el més gran del món dels construïts al gòtic, va ser elogiat i

explicat amb tot detall per una guia contractada a l'efecte per l'Institut. I no una, sinó dues van ser les guies, perquè al ser molts la majoria no s'enterra de quasi res excepte que portin micròfon. Per això ens dividirem i mentre uns veïen el Monestir, els altres miraven la col·lecció Thyssen (i després a l'inrevés).

La Col·lecció està ubicada a l'antic dormitori de les monges clarisses i a la Cambra Major del Palau i és una representació important de **l'Art Medieval, del Renaixement i del Barroc**. A la col·lecció s'hi troben obres entre d'altres de Fra Angélico, Tiziano, Tintoretto, Zurbarán i

Velázquez.

Finalitzada la visita, el mateix Bus que ens va portar al Monestir ens va traslladar a una típica Masia Catalana del 1736 (dins de la mateixa Barcelona) convertida en restaurant, **CAN MIRALLETES**. Antigament ja hi servien esmorzars als traginers que anaven i venien del port.

La cuina catalana i els ben cuidats jardins que l'envoltant, fan que sigui un lloc sumament recomanable.

Després d'un bon dinar, en un espai reservat per l'Institut, amb un bon servei i amb una mica de lentitud per causa de la molta gent que hi havia als restants menjadors, vàrem començar els diferents parlaments, que en aquest cas, podríem anomenar:

"LA SOBRETAULA DEL CARTULARI". La publicació de nou estil, va ésser molt ben acollida. Tothom s'en va emportar un exemplar. En properes edicions procurarem encara millorar-la més.

Va ésser un dia molt complet que anirem repetint per tots els indrets del nostre país, tan ric en Monuments, Esglésies, Monestirs, etc.

Fins aviat amics.

LLUÍS GOBERNA I CASACUBERTA

Dinar al restaurant Can Miralletes, en el qual es va fer la presentació del nou format del Cartulari, després de la visita al Reial Monestir de Pedralbes i La Col·lecció Thyssen-Bornemisza. Fou una sobretaula molt engrescadora amb un nombrós grup com podeu veure en les fotografies.

LA CUINA MEDIEVAL

Aquest recull sobre la cuina medieval catalana, està extret en part, de la conferència que va donar a la Sala d'Actes de Golferichs, el Xalet, el Sr. Josep Lladonosa i Giró, estudiós professional que ha investigat en profunditat la cuina catalana des de les seves arrels, aconseguint recuperar receptes antiquíssimes i incorporar-les a la cuina actual.

La cuina catalana antiga està documentada sobre el segle XIV, o sigui a l'Edat Mitjana i ha tingut sempre personalitat pròpia, sent envejada per molts pobles a través de la història.

A Itàlia, en el segle XV, va tenir un gran renom i es va posar de moda, doncs Alfons el Magnànim, fill de Ferran I d'Aragó, i també Rei de Nàpols, es va emportar cuiners catalans a Itàlia i va introduir la cuina catalana dins de la noblesa.

Els primers receptaris de cuina escrits en català es troben en un Còdex anomenat **SENT SOVÍ** que conté 12 tractats i un d'ells és el de cuina. Actualment es conserven dos manuscrits: un a la Biblioteca de la Universitat de Barcelona i l'altre a la Universitat de València.

Posteriorment l'any 1520 va sortir el primer llibre de cuina editat i escrit en català, essent un dels primers del continent europeu. És un incunable anomenat **EI LLIBRE DE COCH** del que l'autor va ser Robert de Nola, cuiner de Ferran I d'Aragó i Rei de Nàpols

A partir d'aquesta edició considerada la segona doncs la primera no s'ha trobat i s'especula que podria haber estat editada sobre 1477 (el llibre, segons els investigadors, va ser escrit molts anys abans), l'èxit va ser considerable, i va tenir una gran repercussió en l'època.

Així ho demostren les moltes edicions en català i traduccions a altres llengües que es van fer entre els segles XV i XVI. Actualment aquesta edició del 1520 es troba a la Biblioteca de Catalunya.

Altres edicions catalanes i traduïdes al castellà entre els anys 1525 i 1577 es troben a la Universitat de Barcelona, Universitat Colombina de Sevilla, Biblioteca Nacional de Madrid i British Museum.

Curiositats extretes del **Llibre de Privilegis del Gremi d'Hostalers de Barcelona**, amb 83 pàgines. Datat del 1600 i que es conserva al Museu d'Història de Barcelona.

Cap taverner podia donar menjar i llit, baix la multa de 5 lliures.

Els hostalers no podien donar menjar ni beure als ciutadans de Barcelona.

Les dones solteres no podien regir un hostal.

Estava prohibit tenir més d'un hostal o taverna a la mateixa ciutat.

Qui adulterava les begudes, era sancionat.

Potada d'EL LLIBRE DE COCH, del 1520

Entre 1370 i 1380 el pare franciscà Francesc Eiximenis, considerat un erudit i que va viatjar per diferents centres culturals d'Europa, París, Colònia, Oxford, Roma, etc, va escriure el llibre sobre els fets i saber de Catalunya anomenat **LO CHRESTIÀ** nom genèric de quatre volums, dels quals el tercer parlava sobre la cuina. Els costums, com menjaven i elaboraven la seva cuina i també la cultura del vi.

l deia: Que els catalans eren els millors comensals entre les nacions cristianes conegudes.

Com catalans menjem pus graciosament ab millor manera que altres nacions.

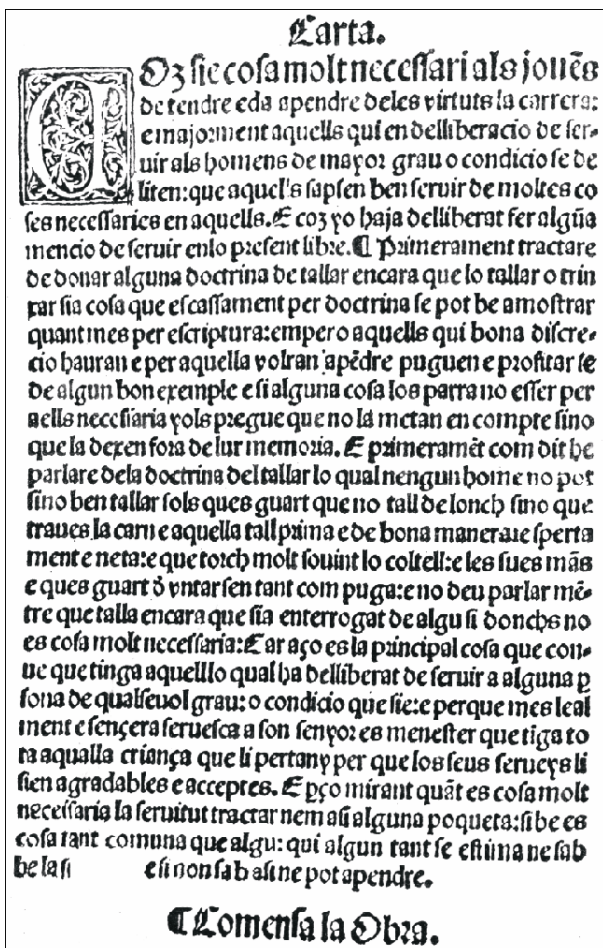
Netadat a l'hora de menjar. Quan la reialesa servia als castells peces de caça, en lloc de menjar amb els dits feien servir "les broques" (una mena d'agulla amb la qual clavaven la carn, fent-la servir de manera semblant a la nostra actual forquilla).

La mesura i moderació en la taula.
El vestit acurat dels comensals i de les persones del servei dins dels castells. Com es pot veure, sempre es parla de cases nobles catalanes

Diferents productes i tècniques emprades per a l'elaboració de la cuina medieval:

En la cuina medieval, en l'elaboració dels plats, hi havia dos grups: **los pietançes i les cuynes**. Els primers eren elaborats sense cap classe de salses, més sòlits, i els segons eren més sucosos, guisats o acompanyats de salses.

Pietançes, bullits, rostits, eren plats que es cuinaven amb foc a terra, i s'utilitzava **el bresquet**, una espècie de braser amb tapa foradada on es posava l'olla a sobre i així no anava sobre les brases directament.

Contraportada d'EL LLIBRE DE COCH

El forn, és un dels llegats de l'època medieval més utilitzats al llarg de la cuina catalana. El pa element bàsic sobretot en aquella època, és una prova evident de la seva importància.

També feien servir les graelles i es rostia el pollastre a l'ast donant voltes, igual que en els temps actuals.

Entre els instruments principals es trobava el morter per fer les picades. L'escudella, es deia al bol que s'utilitzava per a servir les sopes, el brou, o els guisos.

El drap de lli era el colador antic, que com el seu nom indica es feia servir per filtrar líquids i salses.

Alidem, se li deia als rovells d'ou diluïts en una mica de vinagre, que s'usava per espessar el brou.

En un 90% dels plats feien servir la llet d'ametlles com a condiment.

El sofregit, tan tradicional a la cuina catalana actual, també es feia a la cuina medieval, però llavors se li deia **Sosengar** i tenia característiques molt diferents. Antigament els plats tenien uns colors molt pàl·lids, grogosos o amarronats clars, segons les espècies que s'empraven.

I això era degut a que no es coneixien els tomàquets i els pebrots, (que són els que donen color) entre d'altres elements culinaris, fins molts anys després del descobriment d'Amèrica que es comencessin a emprar, doncs aquests productes son originaris d'allí.

El que sí es feia servir molt eren les espècies. Hi havia unes 10 o 11 varietats. Trobem el safrà, cultivat aquí, en canvi altres espècies eren importades d'Aràbia, resultant molt cares.

Es feien barreges amb aigua de roses i gingebre, pebre, cardamomo, clau, nou moscada i algunes espècies més i una vegada fetes les diverses mescles, es guardaven per a fer les diferents salses.

En aquella època es cuinava amb sabor agre dolç i un dels motius era per conservar els aliments. S'utilitzava molt l'aigua de roses, amb un gust dolç, i la flor del taronger.

El Piment o Hipocràs, era una beguda molt popular a l'època. S'utilitzava freqüentment doncs era una beguda quasi obligada a les festes, menjant-se a les postres, acompanyant sobre tot a les neules. Els ingredients eren: vi, diferents espècies, mel o sucre.

Aquest petit recull de cuina era l'alimentació com hem dit abans de les cases nobles, ja que el menjar de la societat més humil podia

consistir simplement en “pa d’ordi, e a menjar cebes e ayhs e a vegades un poc de cansalada”, acompanyat “de l’aygua o del vinagre bé amerat”. Aquesta cita està treta del llibre **COM USAR BÉ DE VEURE E MENJAR**, del abans anomenat monjo i escriptor Francesc Eiximenis.

Si vostès estan interessats en aprofundir més sobre aquest tema tan interessant i curiós de la cultura culinària catalana, i du a terme alguna d’aquestes receptes ancestrals, ho poden fer amb el llibre: **LA CUINA CATALANA mes antiga** de Josep Lladonosa i Giró – Editorial Empúries – Barcelona.

LLUÏSA GOBERNA

Bibliografia :
 El Libro de la Cocina Catalana.- Josep Lladonosa i Giró.- Alianza Editorial.
 El què hem menjat.- Josep Pla.-Ediciones Destino.
 Biblioteca de Catalunya.

Boda de aldeanos de Bruegel (1565 – 66)

*Ja. Altesa Reial la
Sereníssima
Senyora Na Maria de las Mercedes
de Borbón y de Orleans
Comtessa de Barcelona
Madona Protectora de l'Estament
que morí el dia dos del passat mes de gener.
L'Estament la recordarà sempre junt amb el seu marit,
que fou el nostre Gran Mestre Nat i President d'Honor
de l'Institut.*

S.A.R. La Comtessa de Barcelona, Madona Protectora de l'Estament, En Jaume Bertoemu i Julià i els membres del Consell Suprem; a la dreta, el pintor Antonio Collado

El Gran Mestre Nat S.A.R. El Comte de Barcelona Don Juan de Borbón y Battemberg, rebent el Gran Collar, de mans del Gran Mestre En Jaume Bertomeu i Julià

MITES

Perquè les idees interessin al poble millor transformar-les en mite. (Schelling)

Com ja saben, els éssers humans no serien humans si no es preguntessin sovint sobre el món que els envolta. Imaginem-nos un home de les caveres a l'entrada de la seva cova, fent-se aquestes preguntes: Què és la pluja?, i el vent?. Què produeix el llamp?, etc. Donat que els seus coneixements eren tan limitats com el seu menjar, algun home primitiu "novelista" hauria d'inventar-se les respostes: Ja tindriem els "MITES".

Cada grup dels éssers humans posteriors, va modificar o ampliar les "històries de mites". És possible que algunes fossin millors i més entretingudes.

La majoria de nosaltres hem estat educats en part i en base a aquests mites que els grecs es van pendre tan seriosament com ja és sabut i els transformaren en Déus i modelaren una religió.

Durant més de mil anys els homes de l'antiguitat (grecs i romans) dels qui hem heretat la nostra civilització van creure en aquesta religió.

No ha estat cosa fàcil seleccionar un mite convencional, d'aire romàntic, però que podia existir: **EL COMTE ARNAU**.

La tradició, la veu popular sovint es contradia i ens en parla d'una manera incoherent. Unes vegades és un heroi i d'altres un monstre.

Quan la invasió dels moros, fins el peu del Montgrony, el Comte Arnau, va convocar als

seus vassalls al Santuari i tots reunits davant la imatge de la Mare de Déu van prometre ajudar al Comte.

Al Montgrony fou doncs on s'inicià la reconquesta de la terra del poder moro.

Conten que el Comte Arnau era amic del dimoni, per altre banda també era amic de la Mare de Déu.

En certa ocasió per unes obres del castell, el Mestre d'Obres digué:

"Demà s'acabarà la torre, si Déu vol"

El Comte en sentir-lo contestà:

"Tant si vol com si no vol"

El Comte exercia damunt les dones dels seus vassalls un domini senyorial, molt més abusiu del que permetien els usos i costums del seu temps.

La gent en parlava amb temença tot dient:

"L'espasa del Comte Arnau fereix sempre que la trau."

La fi del Comte s'explica que fou emmenat a l'infern de viu en viu i que encara no és mort avui. I des de l'infern seguia sentint gelosia per la seva muller i cada nit cavalcant el seu cavall de foc es presentava a la seva esposa per a vigilar-la.

Va ésser tanta la joia que van sentir els vassalls en sentir-se alliberats del seu jou, que feren una dansa. Aquesta encara es balla avui a Campdevàrol, anomenada: "LA GAIA" és a dir, la festa de la joia, per l'assoliment de la llibertat.

JOAN PANADÈS

EL COMTE ARNAU Fragments

-Treu-te la capa, li demana ella
Treu-te la capa que et veuré més gran.
-Treu-te tu el manto, que et veuré més bella.
No, que só l'Abadessa de Sant Joan.

Canta una alosa de la part de fora,
Per la finestra entra el sol brillant,
El cel és blau i resplendent a l'hora:
El Comte i l'Abadessa es van mirant.

-Treu-te tu el manto que et veuré més bella:
Sense toca et voldria i sense vel.
-De genolls jo et voldria en la capella:
Tan gloriós, faries goig al cel.

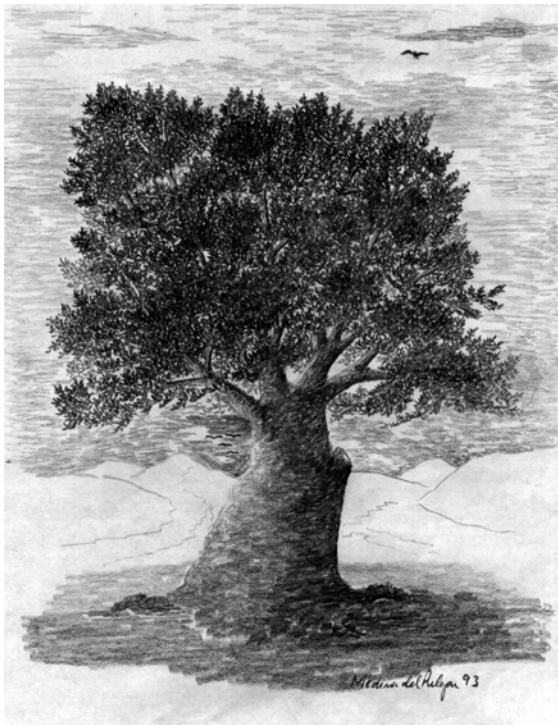
Fragments de l'obra de Joan Maragall.

CARTA A UN AMIC

El dia 22 de desembre de 1999 ens vas deixar, amic **FRANCESC MEDINA DEL PULGAR**.
 Què podem dir de tu que no sapiguen tots.

Gràcies a tu, avui la Secció Unió d'Artistes és una realitat. Amb la idea de fundar un grup d'artistes dins de l'Institut, que va costar uns anys de realitzar, es va complir un dels tants i nombrosos projectes que portaves a la ment. Eres un somniador d'idees, un gran amic, que ens ha deixat un gran buit. Una persona molt singular, molt autèntica i que enmig de les dificultats i limitacions que et va imposar la vida, sempre sorties endavant, amb la teva gran fe i un molt especial sentit del humor.

Eres un ésser humà amb defectes com tothom, però sobretot eres una **PERSONA**, amb tot el que de positiu i bo implica aquesta paraula.

La vida segueix, però sempre et recordarem.

En cadascun dels teus dibuixos i escrits que vas fer en el caminar de la teva vida, està representat molt del que tu eres.

Gràcies per haver-te conegut.

ET DESITGEM QUE ESTIGUIS EN LA PAU.

*Si no entines a tot hom
 de tot, ets defensor, sempre,
 de la vida i HO SAPS QUE ES A MOR!
 Medina del Pulgar i Rosal.*

Francesc de Paula Medina del Pulgar i Rosal

Cavaller
 de l'Estament de Cavallers Nobles del Principat de Catalunya.

Acadèmic
 de l'Institut d'Estudis Històrics Medievals de Catalunya.

Co-Fundador
 de la Unió d'Artistes de l'Institut

Aurea Arroyo -El Árbol- Oli 73 x 60
Tel. 93 449 47 82

Juan Arxé -Horta de St.Joan- Oli 55 x 46
Tel. 93 218 27 13

Xela Esther Díez -Sauce- Oli 92 x 73
Tel.93 449 92 45

Lluïsa Goberna -Elements- T.mixta 55 x 46
Tel. 93 325 77 91

Victoria Ortega -El Camino- Oli 100 x 73
Tel. 93 772 66 74

UNIÓ D'ARTISTES

“INVERTIR EN ART

ÉS UNA INVERSIÓ

DE FUTUR!!”

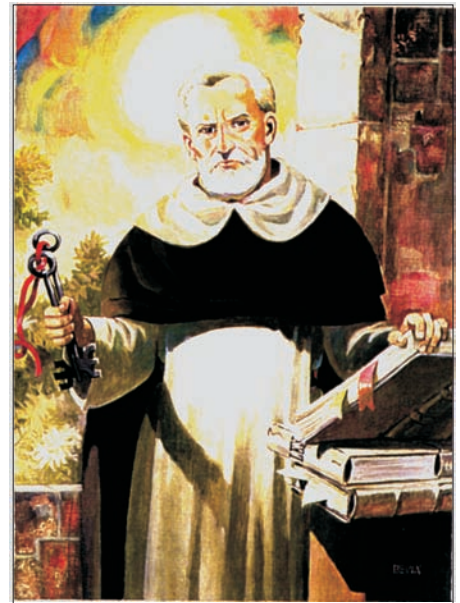

Carmen Romo -Harmonia- Oli 81 x 65
Tel. 93 432 12 14

Francesc Deltell -Mimoses- Oli 55 x 46
Tel. 93 458 33 09

“INVERSIÓ-
PLAER PER
LA VISTA
I
DECORACIÓ
DE LA LLAR.”

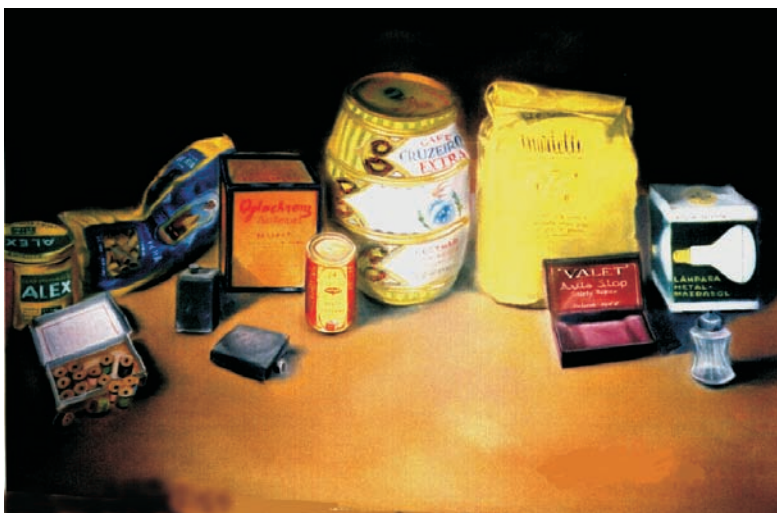
Aureli Bevià -St. Raimon de Penyafort-
T/Mixta 33 x 24 Tel. 93 424 03 09

Josep Mallofré -Port de Llansà- Oli 46 x 38
Tel. 93 449 00 27

Joaquim Marco -Naturalesa- T.mixta 50 x 75
Tel.93 302 58 83

Antonio Trujillo -Bodegó- Pastel 120 x 85
Tel. 93 211 78 26

Pere Viladot -Gaudí- Oli 46 x 38
Tel. 93 424 46 99

CURIOSITATS

La muralla de Montblanc es va construir entre el 1366 i el 1377 durant el llarg i agitat regnat de 51 anys de Pere III de Catalunya, II de València i IV d'Aragó (1319-1387) conegut com el Cerimoniós.

Montblanc, Conjunt Històric-Artístic

Pere III, comte de Barcelona, Rei d'Aragó, València i Sardenya, dit "el Cerimoniós" o "el Punyalet" (1319 – 1387)

Escut de la vila de Cardona

El domini del Castell de Cardona pertanyia als Comtes de Barcelona i n'eren feudataris els vescomtes d'Osona, mentre que el domini eclesiàstic estigué en poder dels Bisbes d'Urgell.

Canònica de Sant Vicenç de Cardona

Carta de Població de Cardona

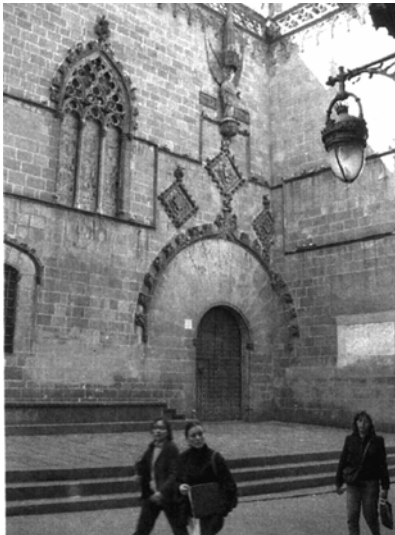
Carta de Població de Cardona, donada per Borrell II, Comte de Barcelona i Marquès de Barcelona. Malgrat la inclemència del temps i la seva notable antiguitat es conserva en un estat força apreciable, per bé que algunes paraules estiguin esborrades especialment en els dobles. La data de la signatura és el 23 d'abril de l'any 986. Cap més altra Carta de Població de Catalunya pot al·legar una data tan reculada. La Carta de Tortosa és de l'any 1149. La de Lleida és del 1150, La d'Agramunt és del 1163 i el privilegi de Mallorca és del 1230.

A canvi del suport a la política reial de la Corona d'Aragó, Barcelona va rebre un ric patrimoni d'institucions que la singularitzaven dins del món feudal. L'eix del nou sistema era el govern municipal autònom, creat l'any 1249.

La Casa de la Ciutat, se situa a l'àrea on des de la fundació de la ciutat a finals del segle I A.C. els primers barcelonins discutien en llatí els assumptes municipals. No va ser fins el segle XIV que els Consellers tornaren a triar aquest lloc per tenir la seva casa on reunir-se i decidir EN CATALÀ.

Com és lògic, des de l'època medieval fins als nostres dies la Institució ha sofert canvis i modificacions que han afectat a la ciutat i els ciutadans. Canvis que s'han anat reflectint també, en el mateix edifici de la Casa de la Ciutat.

El Saló de Cent, aquesta sala que havia de servir per a les reunions dels membres del Consell de Cent, va ser encarregada al mestre d'obres Pere Llobet al 1369. Pere III celebrà aquí el seu primer Consell dels Cent Jurats, el 17 d'agost de 1373.

Façana gòtica de la Casa de la Ciutat

La campana nomenada "HONORATA" de la Seu de Barcelona va ser despenjada i fosa, perquè havia tocat en tots els moviments de les sedicions.

Catedral de Barcelona, monument arquitectònic del més pur estil gòtic, (s.XIII – XIV)

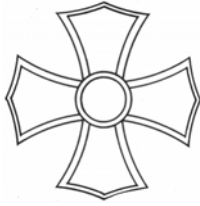
El 1711 moria el pare de l'arxiduc Carles, l'emperador Leopold i l'arxiduc accedí a la successió. El Tractat d'Utrecht (1713) va regular la pau entre les potències bel·ligerants i Felip V s'hi consolidava com a Rei d'Espanya, a canvi, però, d'importants concessions territorials. Des d'aquell moment el nostre país, Catalunya, va restar sola davant l'enorme potencial bèl·lic dels exèrcits franc - castellans.

La formació del feudalisme durant el segle XI, genera unes noves relacions socials basades en l'explotació de la pagesia. La vinculació creixent amb Occitània, la conquesta de la Catalunya Nova i la Unió dinàstica amb Aragó enforteixen el nou Estat. La llengua catalana s'introdueix en els textos escrits, apareixen els mots Catalunya i català i es generalitza l'ús de la bandera dels Comtes de Barcelona.

A la Mare de Déu del Miracle (de D.Esteve Casals) :

"Maria dels boscos i les prades ensenyeu-nos de conuiure EN LA PAU".

Recopilació i extracte de diverses fonts que parlen de la Història del nostre país.

CATARISME

Doctrina i moviment religiós herètics, amb origen en l'heretgia bogomilista, que s'estengueren per l'Europa occidental. L'heretgia adquirí importància principalment a les valls pirinenques, tant entre la noblesa com entre la pagesia. La derrota albigesa pels Creuats (1.213-1.215) feu que arribessin a Catalunya un gran nombre d'occitans refugiats, que participaren en les conquestes de Mallorca i València. Jaume I, per evitar de donar motiu que els creuats francesos entressin a Catalunya, confià la direcció de la inquisició, encarregada de desarrelar l'heretgia, a Sant Raimon de Penyafort, el 1.233. Políticament, el darrer i mortal cop al catarisme fou el tractat de Corbeill (1.258), pel qual Jaume I renunciava als drets sobre Occitània en favor del rei de França als S. XII i XIII. El país on arrela més profundament fou Occitània. Els seus seguidors eren nomenats Albigesos o Càtars, encara que ells s'autodenominaven homes bons. A Catalunya, vulgarment foren denominats Sabatots.

El Catarisme es basava en l'existència de dos principis irreductibles: el bé o Déu, creador del món espiritual que conduïa els homes al cel, i el mal o dimoni, creador del món material, que havia creat la matèria. Els Càtars es dividien en Perfectes, o seguidors estrictes de la doctrina, i creients, que havien de procurar imitar els Perfectes en el seu ascetisme. Eren pacifistes, no reconeixien el dret de la propietat i portaven una vida de pobresa. La creuada contra els Albigesos predicada pel Papa Innocent III, posà fi al Catarisme i incorporà Occitània a la corona francesa, al segle XIII. El catarisme s'introduí a Catalunya a través d'Occitània durant els segles XII i XIII.

Entre Toulouse, els Pirineus i la mar Mediterrània, encara hi ha centenars de llocs que són testimonis de la tragèdia política i religiosa que devastà el Llenguadoc medieval i conduí a la seva annexió al regne francès, de fet quan el

Papa Innocent III va promoure, l'any 1.269 la gran operació militar, coneguda com la "creuada dels Albigesos", no varen preveure que aquesta operació tindria tantes conseqüències. De fet les dues cruades -una dirigida per Simón de Montfort i el seu fill Amaury (1.209-1.2240) seguida per la del Rei Lluís VIII (1.126-1.229)- no va tenir l'èxit d'aconseguir el millor de l'heretgia càtara: Els inquisidors lluitaran contra l'obligada religió durant un segle per trencar la resistència dels seus "partisans" (1.233-1.321). Però des dels primers anys de la invasió, el mapa polític de l'àrea del Llenguadoc fou totalment alterat degut als assentaments dels cavallers francesos al sud de la corrent francesa (Occitània). Dia a dia, els Beziers i Vescomtats de l'actual Carcassona i després el Comtat de Toulouse perderen les seves independències i es van unir al domini directe del regnat francès.

No obstant la resistència càtara ha estat viva i determinada. De fet la seva resistència fou de doble fil: estigueren lluitant contra l'orde catòlica romana i també contra l'ordre Reial, es portà a terme principalment als castells fortificats localitzats a la muntanya negra (Montaigne Noire), l'àrea de "Minervois", "les Corbieres" i els Pirineus alts, actualment corresponen al departament de l'Ariege, els Senyors dels quals, la majoria favorable a la religió càtara, volgueren protegir la seva llibertat de consciència i com Carcassone i Foix, que, encara que no eren tingudes com a ciutats càtares, tingueren un prominent lloc a la guerra.

Per tant, podem dir que viatjant a través de velles ciutats del Llenguadoc, dona com a resultat un mapa de la tragèdia que els Albigesos han viscut.

CARCASSONE

Seria necessari un llibre sencer per descriure a Carcassone, la més grandiosa ciutadella medieval que ha estat

conservada. Ha estat modificada i fins i tot podem dir que ha estat reconstruïda una gran part. Però no podem oblidar-nos de Viollet le Duc, qualsevol excés comès per ell. Degut al seu entusiasme, Carcassone no hauria existit ja mai més, i no podria ser presentada en aquests dies; ell la salvà de la ruïna total, perquè ell va començar a cuidar-la i que no fos usada com a presa; la ciutat pertanyia a l'exèrcit que l'estava venent en subhasta, pedra a pedra.

Carcassone

Carcassone significa 2.000 anys d'història.

Declarat com a enemic de l'església, degut a la protecció que donava als càtars, Raymond-Roger Trencavel es tancà a la ciutat al juliol de 1.209 quan la creuada invadí el Baix LLenguadoc. Una setmana després del saqueig de Beziers, fou atacada furiosament. La caiguda dels suburbis, la manca d'aigua i provisions obligaren al vescomte a negociar dues setmanes més tard. Capturada degut a la traïció durant les negociacions, no pogué evitar que les creuades prengueren la ciutat.

Fou condemnat a presó, on fou assassinat tres mesos més tard. Mentrestant, havia estat desproveït dels seus títols i les seves vastes possessions a favor del líder de les creuades, Simon de Montfort.

Amaury de Montfort succeí al seu pare, Simón, quan més tard, fou assassinat al 1.218, però va haver de deixar Carcassone a l'any 1.224 i va tornar a França. El jove Raymond Trencavel, qui havia escollit l'exili a Aragó, a l'any 1.209, va poder recobrar les seves propietats ancestrals, encara que no per molt de temps: La creuada Reial de 1.226 dirigí de nou l'ocupació en 1.229, i Raimon Trencavel tornà a l'exili.

Retornà l'any 1.240, dirigint un exèrcit format a les Corbieres, entre els Senyors hostils, al mateix temps que l'orde de l'Església Catòlica Romana. Atacat per la retaguardia per un exèrcit francès enviat per ajudar al Rei, Trencavel va haver d'aixecar el setge just quan anava a prendre possessió de la ciutat.

Després d'alguns anys del seu tercer exili, es rendí a Sant Louis i fins i tot fou amb ell a la creuada de l'any 1.248.

S'ordenà reconstruir la ciutat i fou acabada durant el regnat de Philippe el Bell al 1.285-1.314.

Al segle XV vingué la seva inexorable declinació, la ciutat començà a perdre el seu estratègic interès. Al 1.659 el tractat dels Pirineus i la seva annexió a l'àrea del Roselló a França resultà que Carcassone perdés la part que com a ciutat fronterera tingués.

FOIX

Erigit al topall d'una enorme roca, que sembla caiguda del cel, al mig d'una vella ciutat, el castell de Foix pertany a aquella classe de monuments que han estat la delícia del Romanticisme.

El mateix Mechelet el descriví com una "estranya cosa".

Hem de dir que les seves tres torres, en molt bon estat, despleguen la seva grandesa. Els seus orígens es remunten a l'any 1.000 quan una jove branca de la casa de Carcassone construï el comtat de Foix i durant quatre segles fou la clau de l'estat Pirinenc independent.

El castell de Foix estigué directament involucrat a la creuada dels Albigesos, però no podia ser diferent, si pensem que, fins i tot l'esposa del Comte Raymond Roger, anomenada Philippa i la seva germana Esclarmonde havien estat promogudes a

Càtares perfectes, durant els primers anys del segle XIII, encara més, el seu fill Roger-Bernard es casà amb Ermesainde de Castelbon, qui seria jutjat basat en pòstuma heretgia, i juntament amb ell, el seu pare, el seu cos fou exhumat i cremat a l'any 1.270 per la Inquisició d'Aragó.

Foix

LASTOURS

En aquells dies el Senyor local, Pierre Roger de Cabaret estava amb Trencavel entre els protectors de Carcassone contra les creuades. Després de la caiguda de la ciutat, es refugià a la seva fortalesa, ja que volia garantir la seguretat de la mateixa. Montfort va voler prendre possessió de Lastours, però els seus intents foren fallits. Van haver d'atacar a la mateixa vegada tres ciutadelles localitzades a les voreres, inaccessibles a la maquinària de guerra.

Mantenir el lloc hauria requerit la mobilització d'un gran exèrcit, pel que Montfort abandonà i retornà a Carcassone.

Per més d'un any Pierre Roger de Cabaret, llençà des d'aquí atacs de guerrilles contra els exèrcits de les creuades.

Quan Pierre-Roger de Cabaret fou informat que una nova expedició estava essent preparada contra ell, negocià la seva obediència mitjançant el cosí de l'esposa

de Montfort, Bouchard de Marly, qui havia estat el seu presoner durant 16 mesos, pel que Cabaret va caure a mans de les creuades, encara que els Senyors es mantingueren lluitant. Recobrà les seves possessions una mica més tard i els seus castells es mantingueren donant refugi a gran quantitat de Càtars. Al 1.224, Cabaret serà inclús, l'assentament de la diòcesi Càtara de Carcasses, però al 1.240 veurà l'ocupació per uns guerrillers reials.

MINERVE

A l'àrea de Causse, cap al nord de Lesignan, es troba la localització d'un petit poble fortificat, Minerve, amb el seu castell, des d'on els Senyors bloquejaven l'accés a la ciutat.

Montfort decideix apropiar-se del castell i conduir a Guillaume als seus soldats, i la vida dels heretges per proveir el posterior jurament de la seva fe. Aquesta decisió no fou recolzada ni molt menys per la majoria al camp francès, el que horroritzà als camps Càtars cap a l'església amb por a la mort mentre esperaven el seu extermini. El Papa delegà en Arnaud Amaury, reassegurà les Creuades, al·legant que molt pocs Càtars es convertiran. Això veritablement passa i el 22 de Juliol una gran pira s'aixeca: les 140 dones perfectes i homes que es quedaren a Minerve foren llençats al foc. Els testimonis asseguraran posteriorment que els heretges han anat voluntàriament a les flames sense necessitat de que els soldats de Montfort els empenyin.

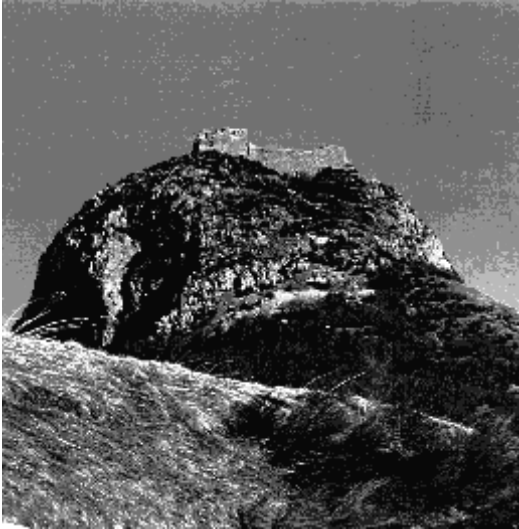
Després de l'annexió del Llenguadoc a França, el castell allotjarà una petita guarnició, posteriorment s'usarà pels assaltants dels camins fins l'any 1.637, quan es desmantellarà per ordre de Lluís XIII a petició dels habitants de Saint Pons.

MONTSEGUR

A l'Est dels Pirineus, al departament de l'Ariège, al front del massís del saint-barthelemy, un pilar rocós s'alça a una altura de 1.207 metres, el castell de Montsegur. Raymond de Péreille, el Senyor local l'erigeix a l'any 1.204, a petició de l'Església Càtara.

El 1.209 és el punt d'arrancada de les creuades contra els Albigesos. La ciutadella, la capital de l'Església Càtara,

es converteix en el símbol de la resistència política i religiosa enfront els invasors enviats conjuntament pel Papa i el Rei de França.

Montsegur

Des del principi de la creuada, tot el Llenguadoc, s'ha convertit en sofriments, i és cap a l'any 1.242 que veiem el fort recolzament en moviment. Al voltant de 60 homes aniran, encapçalats per Pierre Roger de Mirepoix, fins Avignonet, i allà, amb còmplices locals, venjaran al sud dels abusos comesos per la Inquisició, matant als membres del tribunal que amigablement s'acaba de formar. Com a conseqüència Montsegur és sentenciat a mort i a Beziers es decideix la seva destrucció., cosa que passa el 16 de Març de 1.244. En l'àmbit civil la majoria eren càtars perfectes.

PEYREPERTUSE

A una altitud de 800 metres i 300 metres de llargada és perforada per una cova al sud i per un refugi al nord sota les roques. Aquestes dues obertures han estat unides i el pic de la muntanya s'ha anomenat la roca heretada, que ha donat el nom de Peyreperouse.

A l'angle sud-oest es construí el primer castell, a l'esquerra es manté la capella de Sainte-Marie, erigida al 1.115 i entre aquests dos edificis, una alta emmerletada muralla.

La història de Peyreperouse no es correspon amb la seva excepcional localització. La pau d'aquest lloc no ha estat pertorbada per cap esdeveniment inoblidable. Al segle IX, la fortalesa pertany

al comte de Besalú, un Senyor Català de l'àrea de Figueres. Al segle XI es converteix en el comtat de Besalú, propietat de la casa de Barcelona, el comte de la qual es converteix en el Rei d'Aragó a l'any 1.162. A la tardor de 1.240, seguit del desastre de l'expedició, dirigida per Trencavel contra Carcassone, alguns partisans varen trobar refugi a les muralles de Peyreperouse.

PUIVERT

Al costat d'una carretera secundària N 7, que va al llarg als Pirineus des del a part Est, a l'Oest, a meitat de camí, entre Quillan i Lavelanet, un promontori amb lleugera inclinació s'aixeca. El poble està construït al fons i al cim el castell de Puivert. Diferent a la resta de castells dels Pirineus, Puivert no està construït sobre un cim inaccessible de roques.

No se sap massa sobre aquest castell de Puivert. Abans de les creuades contra els Albigeos, el castell pertanyia a la família Congost, el cap del qual, Bernard, s'havia casat amb Aldais, qui fou la germana de Raymond de Pereilles, Senyor de Montsegur.

En el decurs de la tardor de 1.210 i després de 3 dies, la fortalesa caigué en mans dels creuats. Simon de Montfort li donà el càrrec a un dels seus companys, Lambert de Thury. Uns anys després, Puivert serà controlada per Thomas Pons de Bruyeres, després de repartir-se les terres amb Guy de Levis.

PUYLARENS

El castell de Puylarens està a pocs quilòmetres cap a l'Est de Pierre Lys, no lluny del poble anomenat Lapradelle, a uns 700 metres d'alçada.

L'existència de Puylarens és molt vella, mencionada en alguns documents del segle X, però la seva història és quasi desconeguda. A l'any 1.226, els Fenouillede, l'àrea al voltant de Puylarens, li havia estat donada pel Rei de França al comte de Rousillon.

A l'any 1.242, després de la seva mort, la terra es converteix en possessió del Rei d'Aragó. Quan el Vescomte Pierre de Fenouillet, el Senyor local mor al 1.243 va delegar més poder al seu tinent Chabert de

Barbera que al seu fill, Hughes de Saissac. Chabert, protector dels càtars, es defensarà de les heretgies que havien trobat refugi a Puylarens i a Queribus fins l'any 1.256. Després del tractat de Corbeil a l'any 1.258, els Fenouillede és annexat al regnat francès. La frontera es moguda molt més al Sud, i el castell perd el seu interès estratègic.

QUERIBUS

Mirant a les roques al S.E. del Peyrepertuse, poden veure's les fortificacions del castell de Queribus, a una alçada de 800 metres.

L'existència del castell de Queribus es mencionà per primera vegada en un document de principis del segle XI. Al 1225 Louis XI ordenà al Seneschal del Beaucaire, qui, quan la seva ajuda fou requerida, envià, amb tota la rapidesa possible algunes tropes. A l'any 1.256, el Senyor local, Chabert de Barberà cau en una emboscada i negocia la seva llibertat a canvi del rendiment de Queribus i certament també la de Puylaurens.

Usson

ROQUEFIXADE

Cap al Nord, des de la carretera que uneix Foix a Lavelanet a mig camí entre aquests dos municipis, un impressionant penya-segat s'aixeca cap el cel. El seu cim està estratègicament ombrejat i deixant-nos endevinar algunes ruïnes d'un edifici. Les restes d'una fortalesa estan a l'actualitat coronant les roques. Aquest és el castell de Roquefixade. Un petit camí condueix al poble on descobrirem una agradable plaça. Al centre, a l'ombra d'un vell om, una

preciosa font ornamentada amb un impressionant símbol fàlic fluyent.

Els documents descoberts fins ara no ens permeten definir amb precisió la data de la seva primera construcció, però la posterior ja existia abans de l'arribada de l'ona de creuats contra el Albigeos de l'àrea. De fet, al voltant de l'any 1.200, el casament de Raymond de Pereille, el Senyor de Montsegur amb Corba de Lanta, fou celebrat allà.

Després dels espantosos esdeveniments de la primera meitat del segle XIII, la plaça fortificada es converteix en una fortalesa reial i allotja uns guerrillers, un capellà, un guàrdia i dotze sergents.

Lluís XI, qui intentaria el proper dia 28 d'octubre de 1.632, a Toulouse, l'execució del Duc de Montmoreny, ordenà la destrucció del castell de Roquefixade, que es portà a terme l'any 1.633.

TERMES

Documents del període concernent testimoni que Termes fou o estava equipada amb avançades i poderoses defenses, sinó els creuats de Simon de Montfort no haurien necessitat tres mesos per destruir la seva resistència. "Tenia una sorprenen i increïble fortalesa, semblava impossible que cap home pogués prendre possessió d'ella en un dia...", escriu la crònica d'un monjo de les creuades contra els Albigeos, Pierre de Vaux de Cernay.

Des dels primers anys del segle XIII el Senyor Raymond de Termes, un dels principals vassalls del Vescomte de Carcassone, fou ben conegut per les seves relacions amb els Càtars. A part d'això estava aliat a la casa de Minerva per matrimoni.

Durant la invasió a l'any 1.209, lluny de rendir-se a Simon de Montfort, organitzà la resistència a les Corbières, i fortificà i hospedà a la gent proscrita i als heretges, en particular a Chatelaine de Montaigne Noire que havia arribat a ser un Càtar perfecte, la dama de Roquefort i el seu fill Guillaume, un ardent enemic dels creuats qui morirà al 1.511 defensant l'assetjada Toulouse.

Simon de Montfort donà Termes a un company, Alain de Rovey. A l'any 1.224 quan Amaury de Montfort va haver de

deixar totes les conquestes assolides pel seu pare i donà totes les propietats senyoriales al Bisbe de Narbone.

USSON

El castell d'Usson corona una enorme massa rocosa. Al fons d'aquesta massa rocosa conflueixen dos torrents, a l'esquerra l'Aude i a la dreta una petita corrent anomenada Bruyante. L'existència del castell d'Usson es menciona per primera vegada al principi del segle XI, en aquells dies pertanyia a la família Alion. Al 16 de març de 1.224 arriba la fi del setge de Montsegur però a l'hora que els soldats francesos estaven llençant els heretges a les fogueres, quatre

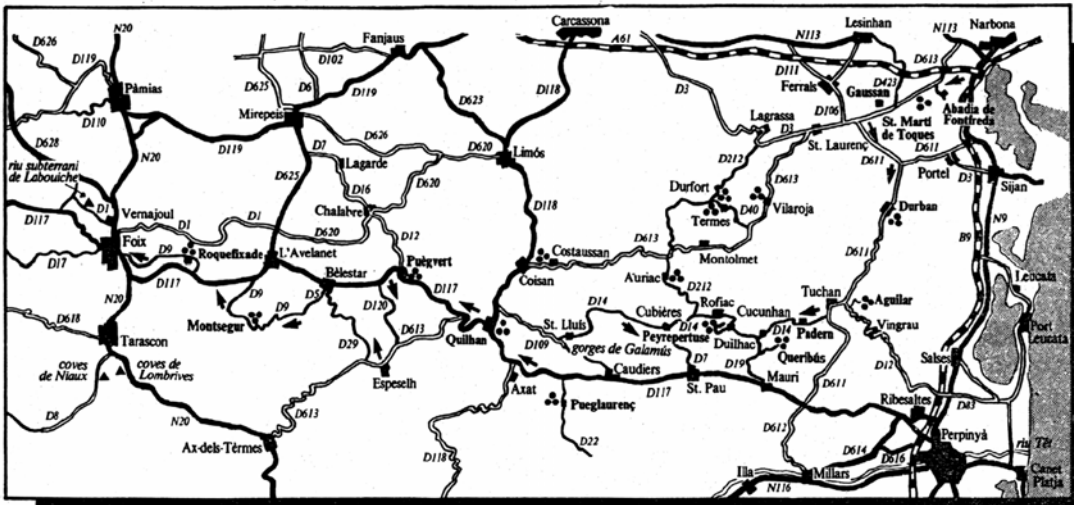
Perfectes deixaren la capital Càtara per anar a Causon, per l'altre costat del Peyre i llavors seguint aquest camí cap a Prades d'Alion, arriben a Usson on descobreixen a un dels seus amics: Mathieu.

Al 1.711, Louis XV vengué el castell als descendents de la família Usson.

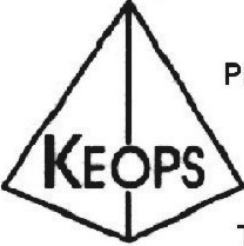
MANUEL P.QUINTANILLA

Recopilació i extracte de diferents fonts, angleses, que parlen de la Història del Catarisme.

LA RUTA DELS CATARS

ⲛⲉⲩⲣⲓ:

**CENTRE D'INVESTIGACIÓ
PARAPSICOLÒGICA I
ESOTÈRICA DE BARCELONA**

PROFESSOR: JOSEP DE CRISTINA

TAROT - VIDENT - ALTA MÀGIA

Gran Via Corts Catalanes, 532-1r. 4ta.
T. 93 451 80 81
08011 BARCELONA

Hores concertades

LA NIT DEL LLIBRE

segona trobada

L'INSTITUT HA COL-LABORAT AMB EL PROFESSOR JOAN PANADÈS, PRESIDENT DE L'INSTITUT DE TÈCNiques DE LA COMUNICACIÓ ORAL, INSTECO-, EN LA CELEBRACIÓ DE LA NIT DEL LLIBRE

Resum del sopar: La Nit del Llibre.

Per segon any consecutiu, el propassat dia 14 d'abril va tenir lloc a Barcelona un sopar de companyonia amb motiu del llibre.

Un centenar d'assistents, un bon nombre dels quals eren ex-alumnes del professor

Panadès, conjuntament amb d'altres persones del món de l'edició i especialment, de la venda de llibres, es van reunir amb la finalitat d'enaltir, lloar i defensar el llibre enfront d'altres mitjans. Tothom estava interessat en la promoció del llibre com a vehicle de cultura.

Del Comitè Honoris Causa, hi assistiren: el Sr. Pere Vicens, president de la Unió Internacional d'Editors; el Sr. Sebastià Borràs Tey, president del Gremi de Llibreters de Barcelona i Catalunya; el Sr. Agustí Rodes, director del programa "Protagonista, el llibre", d'Onda Rambla; el Sr. Martí Romaní, director de la Casa del Llibre de Barcelona; el Sr. Joan Masip i Aldabó, president de la Penya Literària Santamaria; el Sr. Fèlix Bentz i Oliver,

director del Museu Abelló, de Mollet del Vallès; el Sr. Abraham Méndez, president del Club d'Escriptors Desconeguts; el Sr. Dr. Manuel Pujales, president de la Tertúlia Armonia; el Sr. Jaume Bertomeu i Julià, president de l'Institut d'Estudis Històrics Medievals de Catalunya; la Sra. Núria Mínguez, novel·lista; el Sr. Jordi March, president de la Penya Literària 23 d'abril; el Sr. Francesc Narbona, d'edicions Carro del Sol; i el Sr. Pla Narbona, pintor i autor del cartell de la Nit del Llibre.

Va presentar l'acte el periodista Salvador Escamilla. Després d'unes paraules introductòries del Sr. Panadès, agraint especialment la presència del pintor i autor del cartell, Pla Narbona, per qui demanà un fort aplaudiment, intervingueren les persones següents: Fèlix Bentz, Ma. Dolors Canela, Manuel Pujales, Abraham Méndez, Joan Masip, Agustí Rodes, Sebastià Borràs, Magda Lladó, Joan Barrera, Josep Llord, Lourdes Figueras i Xifré Folch, els uns

recitant i els altres donant a conèixer les seves associacions i inquietuds culturals.

Va tancar el torn d'intervencions, com a membre del Comitè Honoris Causa, Pere Vicens, president de la Unió Internacional d'Editors, fent un gran elogi del llibre tradicional enfront d'altres suports.

A partir d'aquest moment, s'obrí una tanda d'intervencions en què tots els assistents que van voler-ho van fer els seus comentaris sobre el tema de la vetllada.

També es va comentar la carta en què el Conseller de Cultura, Sr Jordi Vilajoana, lamentava no poder assistir-hi per motius de viatge.

Finalment, la cloenda de l'acte fou a càrrec del Sr. Joan Panadès, agraint la col·laboració del Comitè Honoris Causa, i sobretot, de les entitats adherides: Club d'Escriptors Desconeguts; L'Arca de Noè; Penya Literària Santamaria; Institut d'Estudis Històrics Medievals de Catalunya; *Secció Unió d'Artistes* de l'Institut d'Estudis Històrics Medievals de Catalunya; Acadèmia d'Arts, Lletres i Ciències Borrell II; Tertulia Armonia; Círculo Artístico-Literario *El Semillero Azul*; i Penya Literària 23 d'abril.

SANT JORDI PATRÓ DE CATALUNYA I DE LES ORDES DE CAVALLERIA

A Catalunya, des dels seus orígens com a nació, en temps dels seus primers comtes, tenim constància de la presència de Sant Jordi. L'any 1032 l'abat Oliva, (abat de Ripoll, Cuixa i Montserrat, i bisbe de Vic) una de les figures més emblemàtiques de la història dels catalans, consagrava a sant Jordi un altar del seu monestir de Santa Maria de Ripoll. Aquest fet, sense voler-lo mitificar, legitima que Catalunya avui pugui afirmar que l'estima al sant no és recent, fruit de la voluntat de crear símbols i mites per reforçar l'esperit catalanista, pròpia del moviment de la Renaixença.

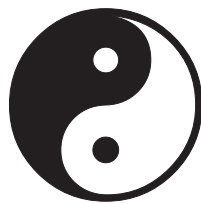
Catalunya troba sant Jordi a les seves arrels, coincidint amb el naixement polític com a poble, com a nació.

No es pot entendre per què la figura de sant Jordi ha estat sempre present en la història dels catalans sense parlar de la intervenció decisiva dels monarques entre els segles XII i XV, sobretot de Pere I el Catòlic, Jaume I, Jaume II, Pere III, Joan I i Alfons IV. L'estima que professen al sant té unes característiques que vénen condicionades pel context sociopolític: viuen l'etapa de formació i constitució de la nació, sota el pes que té en la societat l'Estament militar i amb els costums que són propis de l'edat mitjana. Però, com a homes de govern que són i amb la influència que com a tals exerceixen, difonen aquesta estima per tots els Països Catalans i l'escampen per la Mediterrània en l'època de l'expansió.

Bibliografia: El patró Sant Jordi
Generalitat de Catalunya

LLIBRERIA KARMA

VENDA A
L'ENGRÓS I DETALL

LA MILLOR EXPOSICIÓ
DE LLIBRES
I ARTICLES ESOTÈRICS

CONSULTORI DE TAROT
*
CURSOS ESPECIALITZATS

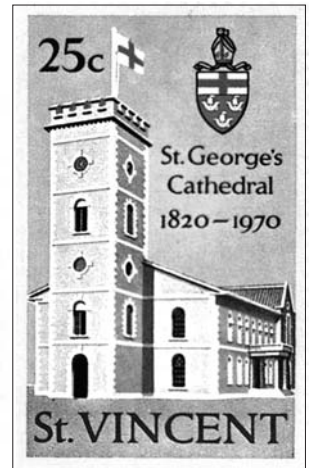
Avda. Del Paral·lel, 143
08004 BARCELONA
Tel. 93 325 79 88
Fax 93 425 45 73

Metro: Línea 3 (Verda)
Parada: 'Poble Sec' Sortida Manso
Boca: Teodora Bonaplata
Autobusos: 38-55-57 i 91
Horari: 9,30 a 14,00 h. i de 16,30 a 20,00 h.
Dissabte: de 10,00 a 14,00 i de 17,00 a 20,30 h.
1 hora gratis per els nostres clients.

P Tamarit, 104
Rocafort, 12-14

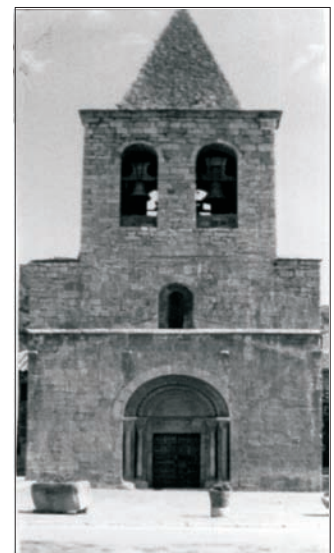
Sant Jordi en el món segells de correus

PASSATEMPS

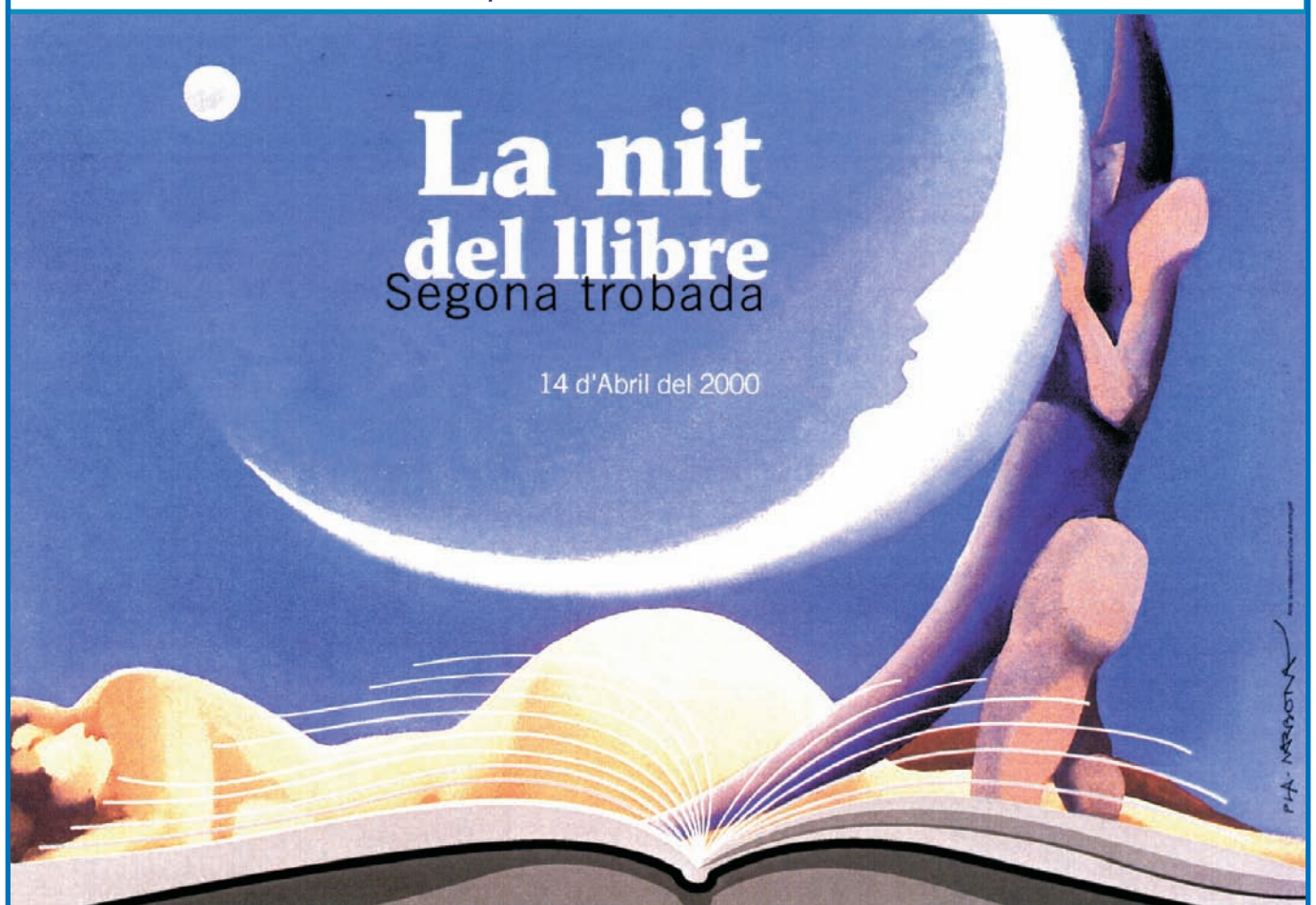
L'EMBOLIC DE LLETRES Buscar 10 autonomies

M	E	S	E	I	R	A	N	A	C	L	A	E	S	S	T
A	A	R	A	G	O	L	A	A	O	P	I	S	T	R	M
D	I	G	A	L	I	C	I	A	D	T	C	F	G	A	O
R	B	O	P	A	R	U	D	A	M	E	R	T	X	E	R
I	A	I	S	U	L	A	D	N	A	R	U	G	R	L	A
D	T	S	E	I	R	U	T	S	A	O	M	I	H	A	E
S	L	N	H	U	V	A	L	E	N	C	I	A	S	B	T

Pòster dels pintors de la UNIÓN D'ARTISTES de l'INSTITUT

Cartell de la 'NIT DEL LLIBRE' realitzat pel pintor En Pla Narbona.